

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 31 lipca 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 października 2023 r., sygn. akt IV Ka 1129/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w Szczecinie

z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt V K 758/22

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;
- 3) zasądzić od A. B. na rzecz oskarżycielek posiłkowych S. B. i W.S. – kwotę po 300 zł (trzysta) dla każdej z nich - tytułem wynagrodzenia pełnomocnika adw. P. W. za sporządzenie odpowiedzi na kasację.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, wyrokiem z 21 lutego 2023 r. uznał A. B. za winnego popełnienia występku z art. 207 § 1a k.k. i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz orzekł zakaz z art. 41a § 1 i 4 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z 4 października 2023 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i obniżył wymierzoną karę pozbawienia wolności do 8 miesięcy i orzekł nawiązkę z art. 46 § 2 k.k. na rzecz pokrzywdzonej.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące naruszenie przepisów procedury karnej, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez zaakceptowanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji z pominięciem istotnych okoliczności wynikających z tych dowodów oraz rażącą niewspółmierność kary i zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedziach na kasację oskarżyciel publiczny i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wnieśli o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Trafnie oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na kasację scharakteryzował nadzwyczajny środek zaskarżenia sporządzony przez obrońcę jako w istocie tożsamy z apelacją, ponieważ podniesione w obu środkach zarzuty były niemal identyczne. Sama ich zbieżność nie stanowiłaby rzecz jasna wystarczającej podstawy dyskwalifikującej kasację, gdyby tylko skarżący potrafił wykazać, że Sąd odwoławczy zaniechał rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji. Taka sytuacja *in concreto* nie miała jednak miejsca: Sąd Okręgowy w Szczecinie wywiązał się wręcz w sposób wzorcowy z ciążących na nim powinności, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. Żadna z tez sformułowanych w środku odwoławczym nie uszła jego uwagi, każda doczekała się krytycznego i przekonywającego komentarza. W szczególnie wnikliwy sposób Sąd *ad quem* odniósł się do twierdzeń obrońcy o niewiarygodności zeznań pokrzywdzonych i poczynieniu ustaleń

faktycznych wyłącznie w oparciu o relacje niekorzystne dla skazanego. Sąd ten wykazał, że forsowana przez obronę wersja, jakoby A. B. był dobrym i ułaskawionym synem, który nie dopuścił się wobec swoich rodziców czynu zabronionego z art. 207 § 1a k.k. w sposób opisany w zarzucie, nie mogła żadną miarą zyskać aprobaty. Zeznania S. B. i Z. B. znalazły oparcie w depozycjach złożonych przez pozostałych świadków: M. C., W. B., P. P. i W. S. Sąd odwoławczy poddał te relacje gruntownej analizie, wykazując, że ich ocena przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była swobodna i odpowiadała rygorom z art. 7 k.p.k.

Na koniec wypadało krótko odnieść się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, nie można podnosić zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Taką możliwość dopuszcza się, ale tylko wówczas, gdy skarżący wykaże w tym zarzucie, że do tego rodzaju niesprawiedliwości doszło na skutek rażącego naruszenia prawa: procesowego albo materialnego (zob. post. SN z 8 sierpnia 2013r., IV KK 220/13; post. SN z 7 listopada 2014r., V KK 235/14). Ustalenie, że uchybienia wskazane w omawianej kasacji były ewidentnie bezzasadne, implikowało nieuwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, nie dostrzegając potrzeby powtarzania argumentacji jasno wyłożonej w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku, która zasługiwała na pełne uznanie, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[a!]